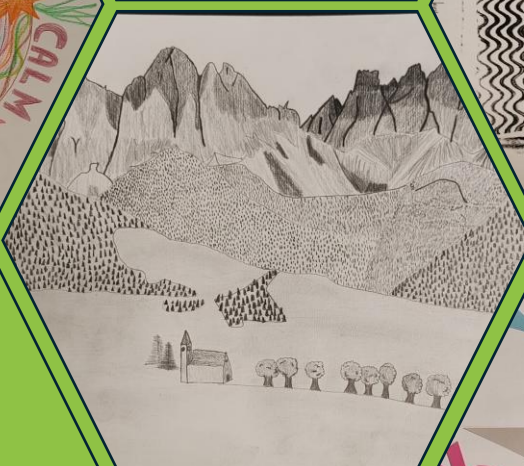
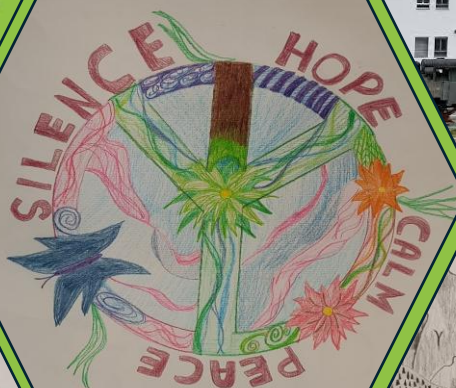

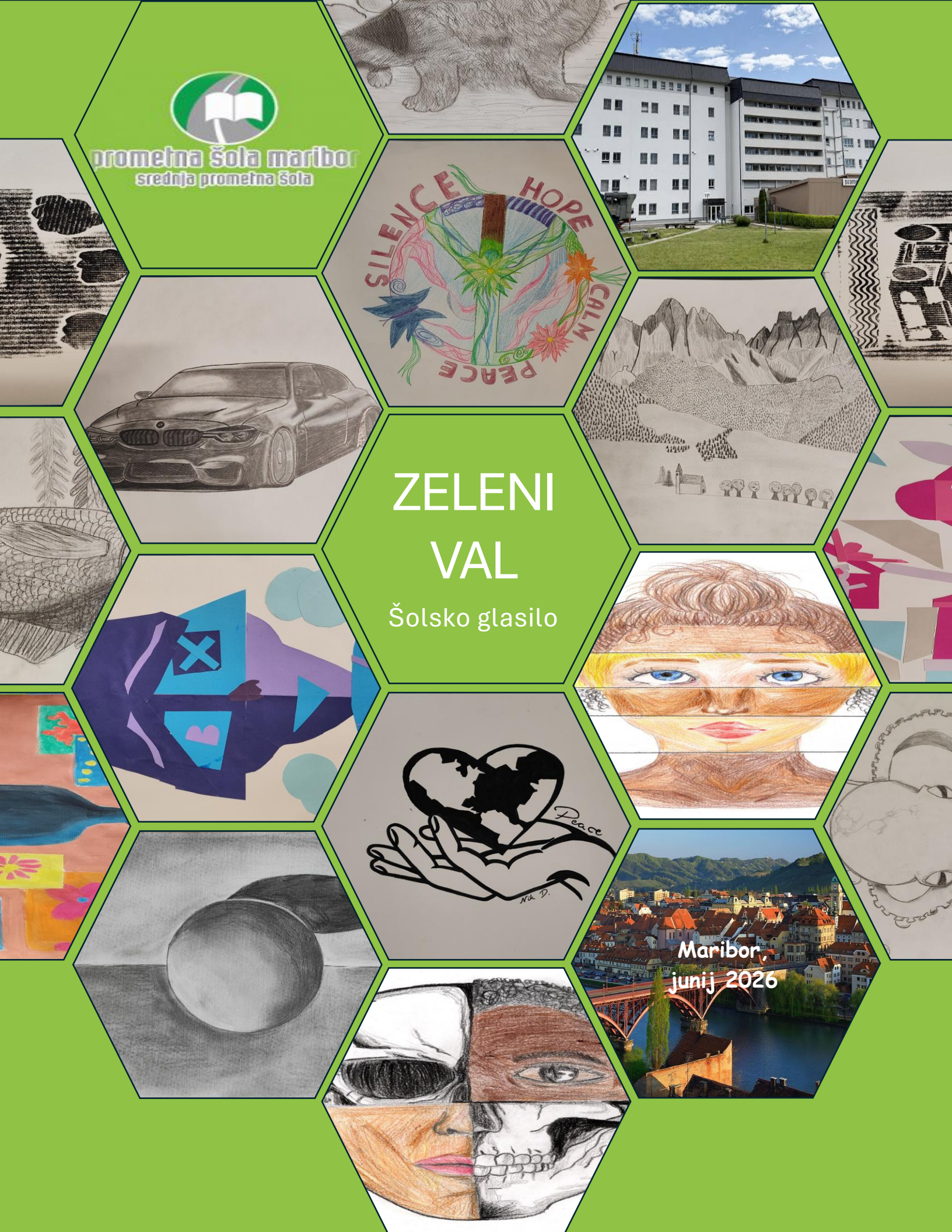
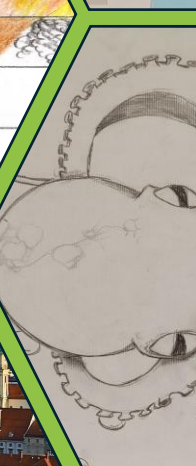

prometna šola maribor
srednja prometna šola

ZELENI VAL

Šolsko glasilo

ZELENI VAL

WWW.PROMETNA.NET

prometna šola maribor
srednja prometna šola

Šolsko glasilo:

- Zeleni val

Mentorica:

- Maja Cafuta Anžur

Grafično oblikovanje:

- Gregor Mansutti

Maribor, junij 2026

Zeleni val

Tudi letos nam je - kljub številnim izzivom - uspelo izdati šolsko literarno glasilo Zeleni val, ki ga poleg literarnih prispevkov bogatijo tudi likovni izdelki dijakov 1. in 2. letnikov. V glasilu so dijaki pesnili o Francetu Prešernu, razmišljali o pomenu športa za mlade in z nami delili zapise o posebnih trenutkih, ki so jim ostali v spominu. Četrtošolci so "rekli zadnjo besedo" in nam zaupali svoje izkušnje o šolanju. V ekspresionistični in konstruktivistični poeziji pa so dijaki na svoj način izrazili tudi zaskrbljenost nad onesnaženostjo našega planeta in prihodnostjo, ki nas čaka.

Vsaka nova izdaja je dokaz, da ustvarjalnost v naši šoli še živi in išče svoj prostor, vendar moram kot mentorica priznati, da je iz leta v leto težje motivirati dijake. Sodobna tehnologija in hiter razvoj umetne inteligence vedno znova presojata meje avtorstva, pristnosti in osebnega vloška.

Iskrena hvala vsem dijakinjam in dijakom ter vsem sodelujočim, ki so s svojimi prispevki, idejami in ustvarjalnostjo omogočili, da je šolsko glasilo sploh nastalo. Posebna zahvala velja tudi prof. Milanu Ketišu za vse likovne prispevke dijakov 1. letnikov, ki so glasilu dodali barvitost in vizualno moč.

Mentorica Maja Cafuta Anžur

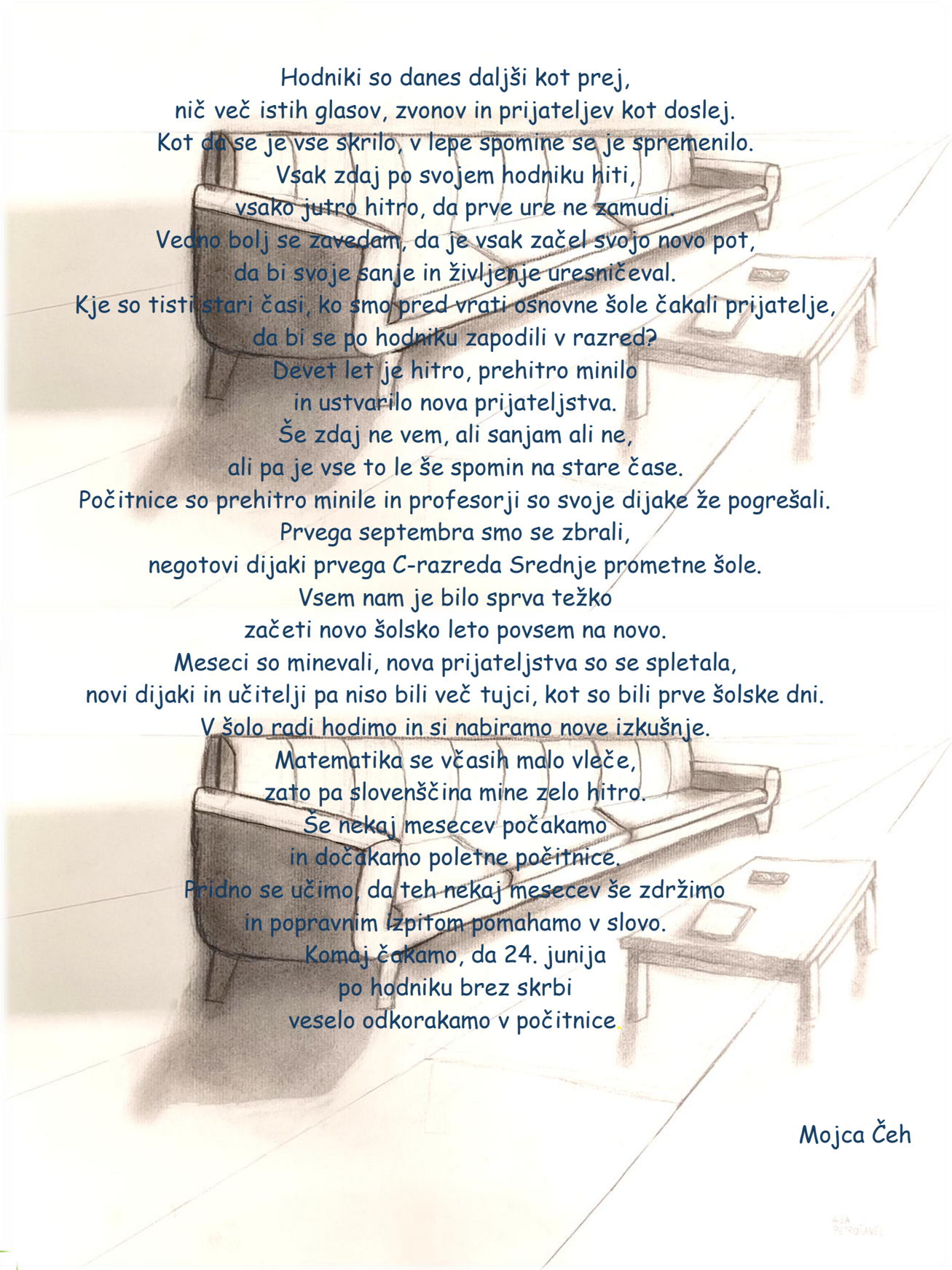
Vsebina

Vsebina.....	4
Preveliki hodniki.....	6
Pesnitve o Francetu Prešernu.....	7
France prešeren	8
Srce za Julijo.....	9
Beseda iz Vrbe.....	10
France Prešeren - glas slovenskega naroda	11
Kaj me je šport naučil o življenju.....	12
Kaj me je šport naučil o življenju.....	13
Kaj me je šport naučil o življenju.....	14
Trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil	15
Trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil	16
Če bi si lahko poslala sporočilo čez deset let.....	17
Če bi si lahko poslal sporočilo čez deset let.....	18
Človek, ki me navdihuje.....	19
Mojih pet minut poguma.....	20
Občutki ob koncu šolanja	21
Moja izkušnja na Prometni šoli Maribor	22
Vtis o naši šoli	23
Moja pot skozi srednjo šolo.....	24
EVROPSKI DAN JEZIKOV (26. september).....	25
Jeziki odpirajo srca in misli.....	25
Med besedami in čebelami	26
Biseri iz blata.....	27
KAJ ME ČAKA JUTRI.....	28
Plakat 1.....	28
Plakat 2	29
KAJ ME ČAKA JUTRI.....	30

Ekspresionistična poezija.....	31
Reka brez glasu.....	32
Krik Zemlje	32
Dež pada!	32
Morje pogoltne plastiko	34

Preveliki hodniki

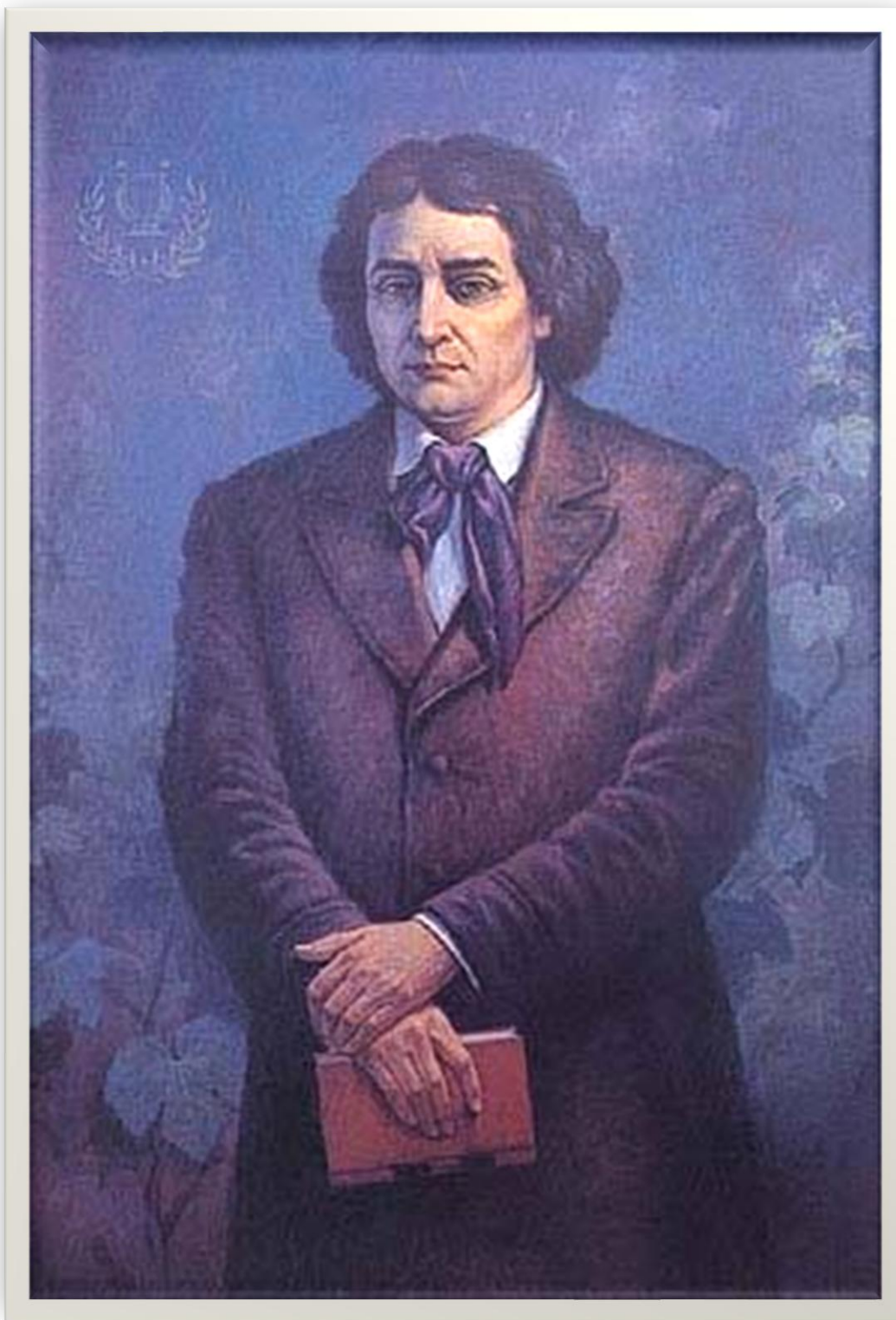

Hodniki so danes daljši kot prej,
nič več istih glasov, zvonov in prijateljev kot doslej.
Kot da se je vse skrilo, v lepe spomine se je spremenilo.
Vsak zdaj po svojem hodniku hiti,
vsako jutro hitro, da prve ure ne zamudi.
Vedno bolj se zavedam, da je vsak začel svojo novo pot,
da bi svoje sanje in življenje uresničeval.
Kje so tisti stari časi, ko smo pred vrati osnovne šole čakali prijatelje,
da bi se po hodniku zapodili v razred?
Devet let je hitro, prehitro minilo
in ustvarilo nova prijateljstva.
Še zdaj ne vem, ali sanjam ali ne,
ali pa je vse to le še spomin na stare čase.
Počitnice so prehitro minile in profesorji so svoje dijake že pogrešali.
Prvega septembra smo se zbrali,
negotovi dijaki prvega C-razreda Srednje prometne šole.
Vsem nam je bilo sprva težko
začeti novo šolsko leto povsem na novo.
Meseci so minevali, nova prijateljstva so se spletala,
novi dijaki in učitelji pa niso bili več tujci, kot so bili prve šolske dni.
V šolo radi hodimo in si nabiramo nove izkušnje.
Matematika se včasih malo vleče,
zato pa slovenščina mine zelo hitro.
Še nekaj mesecev počakamo
in dočakamo poletne počitnice.
Pridno se učimo, da teh nekaj mesecev še zdržimo
in popravnim izpitom pomahamo v slovo.
Komaj čakamo, da 24. junija
po hodniku brez skrbi
veselo odkorakamo v počitnice.

Mojca Čeh

KLIA
RETROAVANCE

Pesnitve o Francetu Prešernu

France Prešeren

Prešeren, poet slovenski

Rane v duši njegovi so nam pesmi dale

Eno ljubezen - Julijo - je imel

Še vedno opevana je v njegovih *Magistralah*

Edinost, sreča, sprava - bilo je njegovo življenjsko vodilo

Res je njegova *Zdravljica* med pesmimi kraljica

Elegija Prešernovega življenja še danes v verzih živi

Njegov prijatelj Čop mu je bil opora in luč na ustvarjalni poti

2. letnik

Srce za Julijo

Je dolgo upal

in ni se vdal.

Veliko poezijo za Slovence je spisal.

Srce in dušo bi za Julijo dal.

2. A

Nik D.

Beseda iz Vrbe

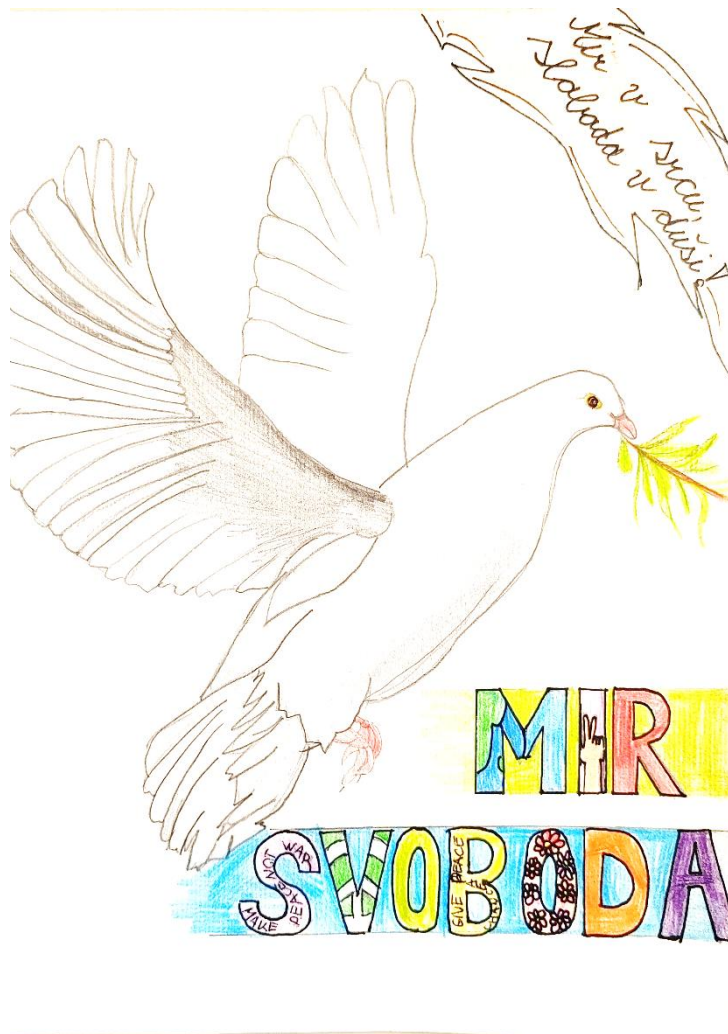
V tišini *Vrbe* se je rodila beseda, težka kot kamen in jasna kot studenec. France je hodil med verzi kakor romar, z ranjenim srcem, a z zvezdami na dlani.

Ljubil je jezik, ki je bil še »majhen«, a v njem je slišal prihodnje rodove. Iz bolečine je koval sonete, iz hrepenenja je rasla lepota poezije.

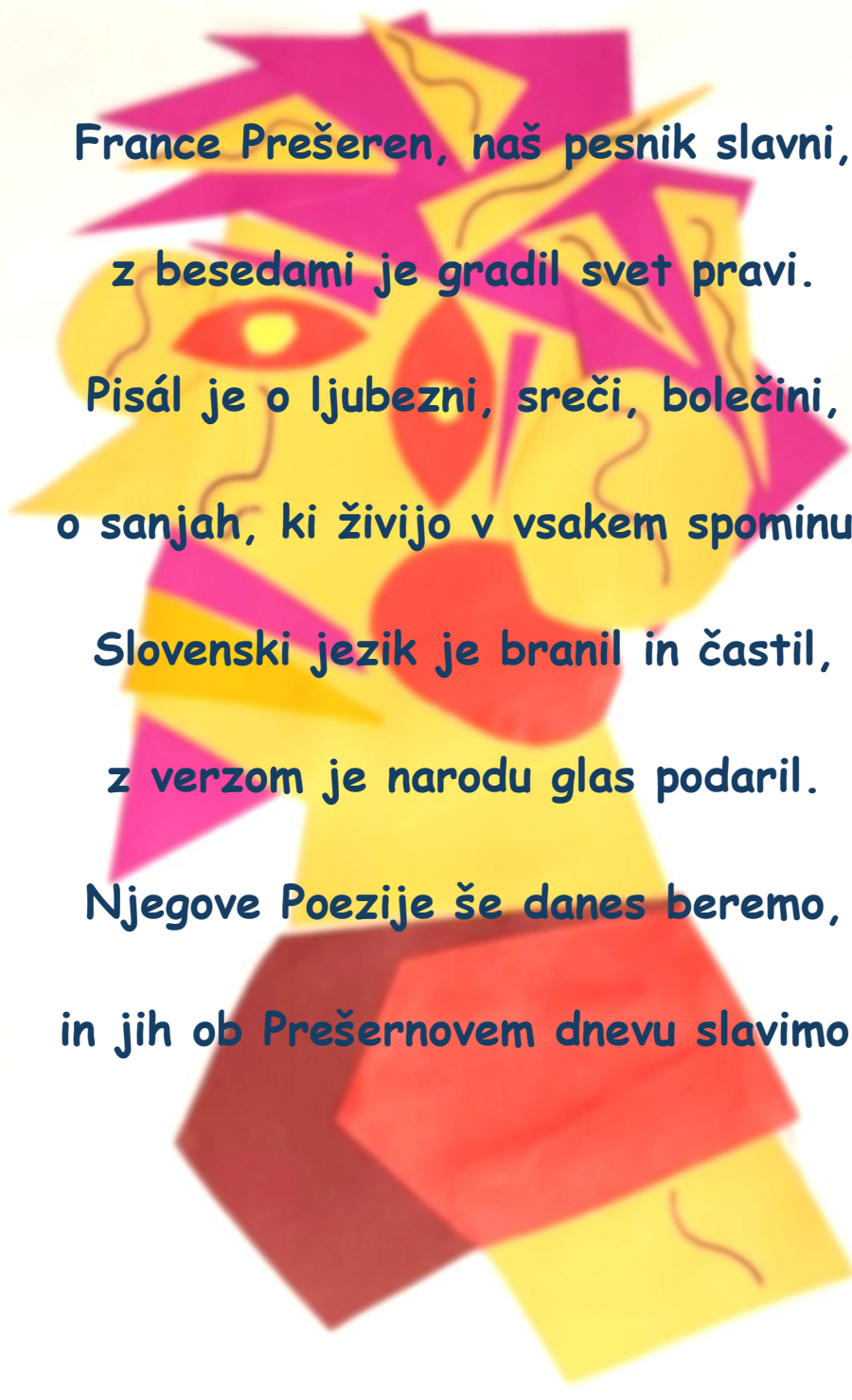
Julija je bila sen in svetloba, nedosegljiva kakor sanje ob zori, a prav iz te razdalje so se rodile najčistejše rime in akrostihi.

Ko je dvignil glas, je pel za nas; *Zdravljico* je pil z narodom, za svobodo, za bratstvo, za besedo, ki ostane.

Nika Š.

France Prešeren - glas slovenskega naroda

A stylized, abstract portrait of France Prešeren. The face is composed of various geometric shapes in shades of yellow, orange, red, and pink. The eyes are large and expressive, with a yellow center. The hair is represented by sharp, angular shapes in pink and yellow. The overall style is modern and graphic.

France Prešeren, naš pesnik slavni,
z besedami je gradil svet pravi.
Pisál je o ljubezni, sreči, bolečini,
o sanjah, ki živijo v vsakem spominu.
Slovenski jezik je branil in častil,
z verzom je narodu glas podaril.
Njegove Poezije še danes beremo,
in jih ob Prešernovem dnevu slavimo.

Tija B.

Kaj me je šport naučil o življenju

Šport ima v mojem življenju zelo pomembno vlogo. Karate treniram že deset let in imam treninge petkrat na teden. V tem času sem se naučil veliko stvari, ki mi pomagajo tudi v vsakdanjem življenju.

Karate me je naučil predvsem discipline. Če želim biti uspešen, moram redno hoditi na treninge, poslušati trenerja in dati vse od sebe. Naučil sem se tudi vztrajnosti. Včasih na tekmah ne gre vse po načrtih, vendar se zaradi tega ne smem predati. Pomembno je, da nadaljujem s treningom in se trudim še naprej.

Poleg tega mi je karate dal veliko samozavesti. Zaradi treningov bolj verjamem vase in se lažje spopadam z različnimi izzivi. Šport me je naučil, da lahko z veliko dela in truda dosežem svoje cilje.

Moj največji dosežek je bila zmaga na mednarodni tekmi. Ko sem osvojil prvo mesto, sem bil zelo navdušen in kar nisem mogel verjeti, da mi je uspelo. Zmagal sem v težki kategoriji članov, ki je bila višja od moje običajne kategorije. Prav zato mi ta zmaga pomeni še toliko več. Takrat sem videl, da se ves trud in čas, ki sem ga vložil v treninge, res izplačata.

Zato mislim, da me je karate naučil pomembnih življenjskih vrednot, kot so disciplina, vztrajnost in samozavest. Te lastnosti mi bodo koristile tudi v prihodnosti.

M. M.

Nik. D. Horčák

Kaj me je šport naučil o življenju

Šport me je skozi življenje naučil veliko stvari. Naučil me je discipline in tega, da se moraš vedno truditi do konca. V mnogih primerih ne gre vse po načrtih. Šport je pomemben del mojega življenja, saj se ukvarjam z različnimi športi.

Šport me uči veliko pozitivnih stvari. Moje izkušnje so tudi težke, saj sem igral nogomet skoraj vse življenje in doživel eno najtežjih poškodb. Kljub temu imam na nogomet veliko lepih spominov, saj mi je prinesel veliko prijateljev in me naučil samodiscipline.

V nogometu se naučiš sodelovati z drugimi ljudmi. Ekipno delo je ena najpomembnejših veščin v življenju, saj je težko uspeti sam. Zato potrebuješ pomoč drugih. V nogometu se tega naučiš, saj imaš ekipo in brez nje je skoraj nemogoče zmagati tekmo.

Spomnim se številnih tekem, ko ekipi ni šlo vse po načrtu in smo izgubljali, vendar nismo obupali ter na koncu obrnili rezultat v svojo korist.

Šport ni le hobi, ampak življenjski slog. Res je, da prinaša tudi poškodbe, ki lahko človeka prizadenejo tako fizično kot psihično. Zato menim, da šport ni samo tekmovanje, temveč tudi odlična priprava na življenje, saj nas uči odgovornosti, sodelovanja in premagovanja ovir.

Tomi H.

Kaj me je šport naučil o življenju

Šport že sam po sebi predstavlja disciplino, motivacijo in včasih tudi premagovanje strahu. Meni je vse to dal judo. Ko sem se odločala, ali bi ga začela trenirati ali ne, mi je bilo zelo težko, saj so v skupini trenirali samo fantje. To je pomenilo, da ne bi bilo nobenega dekleta, ki bi treniralo z mano. Po enem mesecu premišljevanja sem se odločila, da se prijavim in začnem trenirati, čeprav me je bilo zelo strah.

Na začetku je sledil nakup opreme. Takrat sem se zares zavedela, da bom začela trenirati. Ko je prišel dan prvega treninga, sem bila zelo živčna. Kmalu po prihodu so me toplo sprejeli. Ker sem večino fantov že poznala, sem se hitro vključila v skupino. Prvi dan smo se veliko igrali in zabavali. Na naslednjem treningu smo začeli resneje trenirati. Vsi so bili zelo prijazni. Pogosto so mi pustili zmagati v borbah, hkrati pa sem se iz vsake borbe tudi veliko naučila.

Skozi leta sem dobila nove sotekmovalke in vse je postalo bolj profesionalno. Poleg treningov v domačem kraju sem začela trenirati tudi v matičnem klubu. Spoznala sem ogromno novih ljudi in pridobila veliko prijateljev. Začela sem tekmovali na državnih prvenstvih in mednarodnih tekmovanjih, kjer sem dosegala dobre rezultate.

Rekla bi, da mi judo ni dal le poguma, ampak tudi disciplino, odgovornost in veselje. Vedno, ko sem šla tekmoval, sem si rekla, da to počnem najprej zase, hkrati pa tudi zato, da pokažem svoji trenerki, da zmorem. Vedno je verjela vame in me podpirala.

Pogum sem pridobila s tem, da sem vedela, da so lahko borbe težke, vendar se da premagati vsak izziv. Disciplino pa sem razvila tako, da sem vsak dan redno in odgovorno hodila na treninge. Vesela sem, da sem se odločila za judo. Čeprav me je bilo na začetku zelo strah, mi je ta šport dal veliko več, kot bi lahko kadar koli pričakovala.

Julija

Trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil

Trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil, je dan, ko smo z družino in prijatelji taborili na naši parceli. Čeprav se nismo odpravili na noben oddaljen kraj, smo se imeli zelo lepo in se zabavali.

Že dopoldne smo začeli s pripravami. Postavili smo šotor, pripravili mize in stole ter uredili kurišče, kjer smo pekli meso. Ko smo vse pripravili, smo igrali različne igre in spuščali zmaje.

Popoldne smo za kosilo spekli meso in krompir. Ko je bilo vse pripravljeno, smo pojedli in se nato odpravili kopat v naš bazen. Ko smo se nehali kopati, smo se posušili in se malo sončili na ležalnikih.

Po počitku smo pripravili tekmovanje v namiznem tenisu. Ker nas je bilo veliko, smo igrali kar dolgo. Tekmovali smo posamezno in tudi v dvojicah.

Proti večeru smo ponovno zakurili žar in pogreli meso, ki je ostalo od kosila. Spekli smo tudi bučke in gobe. Med večerjo so nas začeli pikati komarji. Bilo jih je ogromno, zato smo prižgali dišeče sveče in se zaščitili s sprejem proti komarjem.

Po večerji smo zakurili še taborni ogenj. Imeli smo tudi penice. Poiskali smo si palice, jih ošilili in na njih pekli penice. Ob ognju smo se pogovarjali, smejali in uživali v prijetnem večeru.

Dolgo v noč smo ostali budni in se družili s tistimi, ki so ostali. Ko je bilo že pozno v noč, smo se razporedili, kdo bo spal v šotoru in kdo na prostem. Utrujeni, srečni in polni lepih spominov smo zaspali.

Ta dan mi bo za vedno ostal v spominu, saj sem ga preživel z ljudmi, ki jih imam rad, in doživel veliko lepih trenutkov.

Žiga L.

Trenutek, ki ga ne bom nikoli pozabil

V devetem razredu smo se odpravili na naravoslovni izlet v Italijo in na slovensko obalo. Izleta sem se zelo veselil, saj sem vedel, da bom dva dni preživel v družbi sošolcev, videl veliko zanimivih krajev in doživel veliko lepih trenutkov.

Prvi dan smo se zgodaj zjutraj odpravili na pot z avtobusom. Med vožnjo smo se pogovarjali, poslušali glasbo in uživali. Ko smo prispeli v Italijo, smo si ogledali različne znamenitosti.

Občudovali smo stare zgradbe, trge in druge zanimive kraje. Učitelji so nam predstavili te kraje, zato smo se tudi veliko naučili. Med ogledom smo tudi fotografirali.

Po ogledu smo imeli nekaj prostega časa, ki smo ga izkoristili za druženje. S sošolci smo se ves čas hecali, pripovedovali zgodbe iz šole in se zabavali. Zvečer smo se odpravili v Slovenijo, v hotel, kjer smo prespali. Čeprav smo bili utrujeni, smo imeli še vedno nasmejane obraze. V hotelu smo izkoristili večerne ure za druženje in zabavo.

Po zajtrku smo si ogledali še Portorož, nato pa odšli na plažo. Morje je bilo prijetno, zato smo se z veseljem osvežili. Nekateri so plavali, drugi so se igrali različne igre na plaži. To je bil zagotovo eden najlepših delov našega izleta.

Proti večeru smo se odpravili domov. Med vožnjo smo poslušali glasbo, se pogovarjali in obujali spomine na dogodke, ki smo jih doživeli v teh dveh dneh.

Nik

Če bi si lahko poslala sporočilo čez deset let

Če bi si lahko poslala sporočilo čez deset let, bi si najprej zaželela, da bi bila srečna in zadovoljna s svojim življenjem. Upam, da bom takrat živela tako, kot sem si vedno želela, in da bom ponosna na vse odločitve, ki sem jih sprejela.

Predstavljam si, da bom imela svoj dom, kjer bo veliko smeha, miru in ljubezni. Želim si, da bom še vedno povezana s svojo družino in prijatelji ter da si bomo vedno stali ob strani. Zame so odnosi zelo pomembni in upam, da tega nikoli ne bom pozabila.

Veliko razmišljam tudi o svoji prihodnosti in službi. Rada pomagam ljudem, zato si predstavljam, da bi lahko postala policistka. Všeč mi je delo, ki je razgibano in odgovorno ter pri katerem lahko narediš nekaj dobrega za druge. Po drugi strani pa si včasih predstavljam, da bi imela svoje podjetje in bila sama svoj šef. Iskreno še ne vem, katero pot bom izbrala, vem pa, da bom naredila vse, da bom dosegla svoje cilje in da ne bom odnehala ob prvi oviri.

Sebi čez deset let bi rada povedala tudi to, naj nikoli ne pozabim, kdo sem. Upam, da bom ostala prijazna, iskrena in pripravljena pomagati drugim. Ne želim si, da bi me denar ali uspeh spremenil. Želim si, da bom še vedno znala ceniti majhne stvari, kot so čas z družino, iskren pogovor ali lep sončen dan.

Ko bo težko, upam, da se bom spomnila, kako sem že kot mlada verjela vase in se trudila po svojih najboljših močeh. Verjamem, da življenje ne bo vedno lahko in da bom doživela tudi razočaranja, vendar si želim, da me to ne bi ustavilo. Vsaka napaka me lahko česa nauči in vsaka ovira me lahko naredi močnejšo.

Najbolj pa si želim, da bom čez deset let lahko pogledala nazaj in rekla, da sem živela po svojih željah in ne po pričakovanjih drugih. Upam, da bom ponosna nase, na svoje dosežke in na osebo, kakršna bom postala. Želim si, da nikoli ne izgubim poguma, vere vase in nasmeha na obrazu, saj verjamem, da lahko z vztrajnostjo in dobrim srcem dosežem vse, kar si zadam.

Ivjana S.

Če bi si lahko poslal sporočilo čez deset let

Dragi Rok!

Upam, da si se v tem času spremenil, hkrati pa ohranil tudi del sebe, kot se te spominjam. Toliko časa je minilo, da si že zdavnaj končal srednjo šolo in študij.

Upam, da si uspešno zaključil policijsko akademijo.

Če tega nisi naredil, kaj se je zgodilo? Kje se je zataknilo? Res upam, da si vsaj to dosegel, vem, da je bil to tvoj načrt že kar nekaj časa. Zanima me, ali v naši občini še vedno potekajo gasilske vaje, in upam, da pri njih še vedno sodeluješ ali morda celo vodiš ekipo v naši vasi.

Upam tudi, da si še vedno prijazen, skromen in nikoli poln samega sebe. Lepo bi bilo, če bi bil bolj umirjen in mirnejši v stresnih situacijah. Prepričan sem, da nisi obupal nad mentorstvom mladine v svojem prostovoljnem gasilskem društvu, ter upam, da si dosegel nekaj višjih činov. Vesel bom, če se še vedno družiš s prijatelji iz srednje šole in dijaškega doma.

Želim si tudi, da je tvoja plača dovolj visoka, da ti ni treba skrbeti za vsak evro in da si lahko občasno privoščiš kaj zase ali za druge. Zanima me, kam vse si odpotoval v teh desetih letih in kam še nisi. Upam, da imaš nekoga, s katerim lahko potuješ in uživaš življenje.

Res si želim, da si zadovoljen s svojim življenjem in da si sprejel prave odločitve, ki so te pripeljale do takšnega življenja.

Rok T.

Človek, ki me navdihuje

Človek, ki me navdihuje, je Rok Možič. Izbral sem ga, ker rad spremljam odbojko, še posebej zdaj, ko poteka Liga narodov (VNL). Vedno me navdušita njegova energija na igrišču in način, kako se bori za vsako točko.

Pri njem najbolj občudujem vztrajnost in disciplino. Čeprav je še mlad, je dosegel veliko uspehov. Za njegovimi dosežki stojijo številni treningi, odrekovanja in veliko trdega dela. Všeč mi je tudi, da se ne preda, ko ekipi ne gre najbolje, ampak spodbuja soigralce in poskuša dati svoj maksimum do konca tekme. Njegov odnos do športa me pogosto spodbuja tudi pri mojih obveznostih.

Ko mi v šoli kakšen predmet ne gre najbolje ali izgubim motivacijo, se spomnim, da uspeh ne pride čez noč. Potrebna sta čas in vztrajnost.

Iz njegovih nastopov sem se naučil, da napake niso razlog za to, da odnehaš, ampak priložnost, da se izboljšaš.

Zato je Rok Možič človek, ki ga občudujem in spoštujem.

S svojim zgledom kaže, da lahko z vztrajnostjo, trudom in vero vase dosežeš svoje cilje, tudi če pot do njih ni vedno lahka.

Njegov zgled mi ostaja motivacija, da se tudi sam trudim in vztrajam pri svojih ciljih.

Miha S.

Mojih pet minut poguma

Mislilim, da ima vsak človek trenutek, ko mora stopiti iz svoje cone udobja in narediti nekaj, česar ga je strah. Mojih pet minut poguma se je zgodilo v šoli, ko sem morala pred razredom predstaviti predstavitev. Morda se komu to ne zdi nič posebnega, meni pa je bilo res neprijetno stati pred vsemi in govoriti.

Že nekaj dni prej sem razmišljala o tem. Bala sem se, da bom pozabila besedilo, se zmotila ali pa izpadla smešno. Na dan predstavitve sem bila zelo živčna.

Ko sem sedela v klopi in čakala, da pridem na vrsto, sem imela občutek, da mi srce razbija tako glasno, da ga slišijo vsi okoli mene.

Ko me je profesorica poklicala pred tablo, sem si želela, da bi bilo vsega čim prej konec. V prvih nekaj sekundah sem bila čisto zmedena, potem pa sem se umirila in začela govoriti. Med predstavitvijo sem ugotovila, da me nihče ne obsoja in da sem se pravzaprav dobro pripravila.

Ko sem končala, sem občutila veliko olajšanje, hkrati pa tudi ponos.

Ta izkušnja me je naučila, da je strah pogosto večji v naši glavi kot v resnici. Čeprav sem bila zelo živčna, sem dokazala sama sebi, da zmorem.

Od takrat se poskušam spomniti tega trenutka vsakič, ko me je česa strah, saj vem, da lahko premagam tudi težje izzive.

Tijana P.

Občutki ob koncu šolanja

Ta štiri leta so minla zelo hitro. Iz šolskih dni bom ohranila veliko lepih in tudi nekaj manj prijetnih spominov, vendar se bom raje osredotočila na pozitivne.

Najbolj mi bodo v spominu ostale ekskurzije, pogovori med odmori in dan v prvem letniku, ko sem se borila za dobro oceno pri fiziki.

Vedela sem, da sem sposobna več.

Dobila sem oceno štiri, ker mi profesor ni postavil vprašanja za oceno pet. Posebej se bom spominjala Erasmus+ prakse na Finskem. Ker ne potujem pogosto, mi je bilo že samo potovanje z letalom nekaj posebnega. Ne bom pozabila niti naše zadnje skupne ekskurzije v Nemčijo.

Verjamem, da skupna potovanja ljudi zelo povežejo, kar je veljalo tudi za naš razred. V lepem spominu mi bodo ostala prijateljstva, ki sem jih tukaj sklenila, pa tudi številni prijetni trenutki, smeh in zabava v šolskih prostorih.

Bilo je zahtevno obdobje, vendar še ni povsem končano, saj nas čaka matura. Kljub temu upam in verjamem, da se bomo razšli v dobrih odnosih, ohranili vsaj nekatera prijateljstva in ostali v stikih. Posebej se bom spominjala naše razredničarke, ki nam je kljub vsem vragolijam vedno stala ob strani, pa tudi nekaterih drugih profesorjev, ki so pomembno zaznamovali moje šolanje.

Elina

Moja izkušnja na Prometni šoli Maribor

Srednjo šolo v Mariboru sem začela obiskovati šele v drugem letniku. Moj prvi stik z njo je bil pogovor z gospo Turk, ki mi je šolo predstavila in z menoj rešila zapleteno situacijo prehoda iz avstrijske na slovensko šolo.

Kot vsaka sprememba je bila tudi ta precej zahtevna. Dijaki so se med seboj že poznali in stkali prijateljstva, zato sem se na začetku počutila, kot da nekoliko izstopam. Po vseh šolah, ki sem jih obiskovala, pa moram povedati, da sem se tukaj počutila presenetljivo dobro. Sošolci in sošolke so me lepo sprejeli, čeprav se navadno težje ujamem z vrstniki. Menim, da je občutek sprejetosti za vsakega posameznika zelo pomemben.

Zanimivo je, da sem v drugem letniku gimnazije v Avstriji, predvsem zaradi osebnih težav, izgubila veliko motivacije za šolo. Želela sem se čim prej zaposliti in postati resnično samostojna. To je bil tudi glavni razlog, da sem se po selitvi v Slovenijo odločila za poklicno šolo.

Prometna šola mi je motivacijo ponovno vrnila. Danes želim svoje izobraževanje nadaljevati in nadgrajevati. Ponovno sem pridobila tudi zaupanje vase in v svoje sposobnosti.

Največji izziv so bili diferencialni izpiti za prvi letnik, ki jih je bilo približno šest. Zaradi njih sem bila pod velikim pritiskom, ta občutek pa me je spremljal skoraj vsa tri leta šolanja. Čim bolj so me drugi spodbujali, naj jih čim prej opravim, tem manj motivacije sem imela. Izpite sem uspešno opravila šele proti koncu šolanja. Če bi lahko kaj spremenila, bi jih opravila veliko prej, predvsem zato, da bi se znebila tega bremena.

Na šoli bi si želela nekoliko več praktičnega pouka. Menim, da bi se tako počutila bolj pripravljena na opravljanje poklica. Veliko dijakov po končanem šolanju ne namerava nadaljevati izobraževanja, zato bi jim več praktičnih izkušenj zagotovo koristilo.

S profesorji nikoli nisem imela težav. Vsak ima svoj način podajanja znanja in ko ga spoznaš, se mu lahko uspešno prilagodiš.

Šola mi bo ostala v lepem spominu. Hkrati pa sem vesela, da zaključujem pomembno življenjsko poglavje in stopam novim izzivom naproti.

Sergeja K.

Vtis o naši šoli

V teh štirih letih sem doživela veliko lepih trenutkov,
ki jih ne bom nikoli pozabila.

Šola mi ni dala le znanja, temveč tudi številne izkušnje,
prijateljstva in nepozabne spomine.

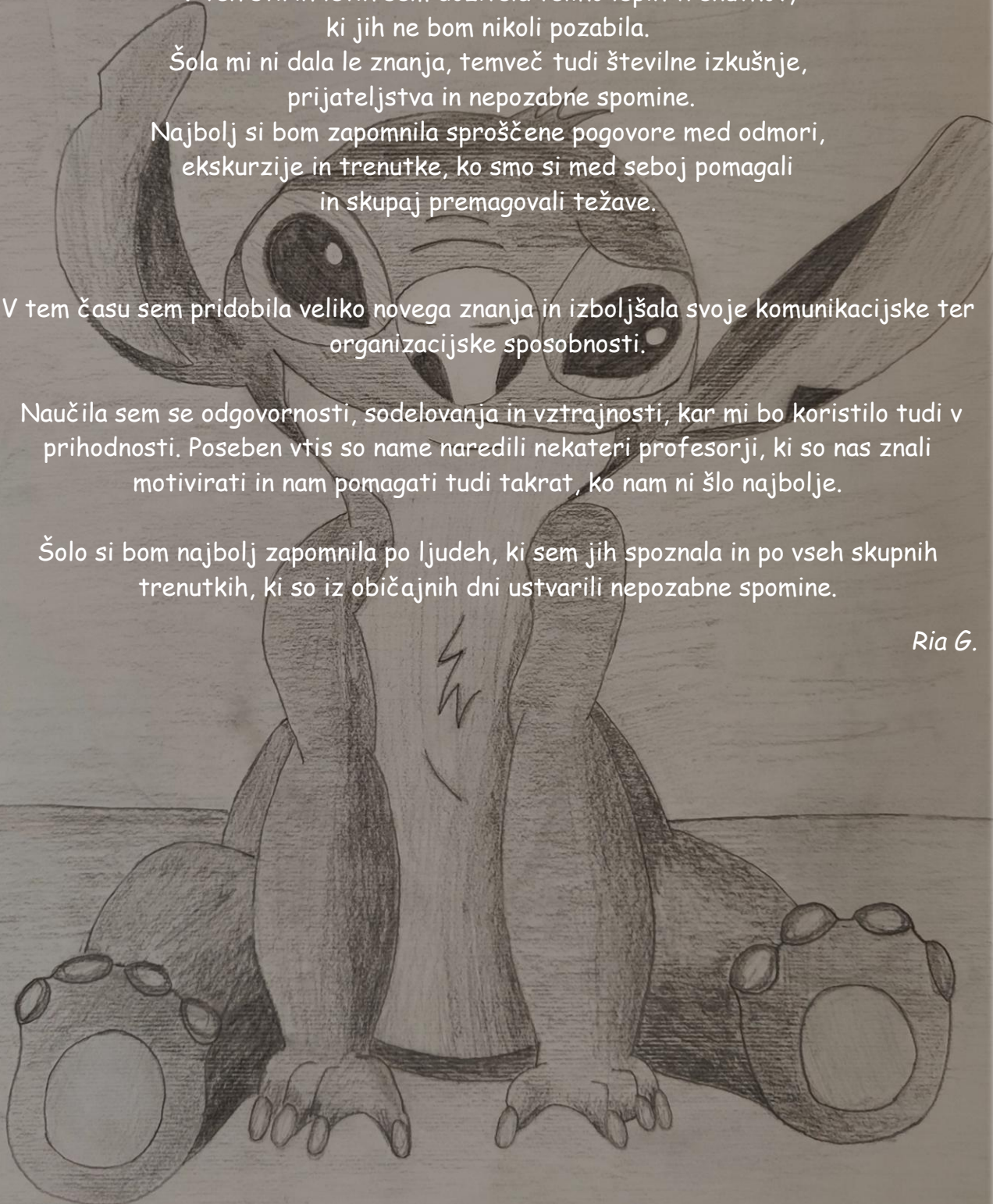
Najbolj si bom zapomnila sproščene pogovore med odmori,
ekskurzije in trenutke, ko smo si med seboj pomagali
in skupaj premagovali težave.

V tem času sem pridobila veliko novega znanja in izboljšala svoje komunikacijske ter
organizacijske sposobnosti.

Naučila sem se odgovornosti, sodelovanja in vztrajnosti, kar mi bo koristilo tudi v
prihodnosti. Poseben vtis so name naredili nekateri profesorji, ki so nas znali
motivirati in nam pomagati tudi takrat, ko nam ni šlo najbolje.

Šolo si bom najbolj zapomnila po ljudeh, ki sem jih spoznala in po vseh skupnih
trenutkih, ki so iz običajnih dni ustvarili nepozabne spomine.

Ria G.

Moja pot skozi srednjo šolo

V teh štirih letih na Prometni šoli sem se naučila veliko novega o logistiki in spoznala številne pomembne ljudi. Poleg tega sem se naučila bolje sodelovati z drugimi in vztrajati na poti do uspeha.

Najbolj si bom zapomnila lepe trenutke s sošolci, predvsem pa to, da sem na šoli spoznala nove prijatelje in tudi svojega fanta. Zapomnila si bom tudi, kolikokrat sem dvomila vase, a sem iz leta v leto vedno bolj zaupala svojim sposobnostim. Veliko so mi pomenili profesorji, ki so mi pomagali in me vodili skozi vsa štiri leta.

Šola mi bo ostala v lepem spominu zaradi prijateljev, smeha in vseh dogodkov, ki smo jih skupaj doživeli. Čeprav se naše srednješolsko obdobje končuje, teh let zagotovo ne bom nikoli pozabila.

Mellany

EVROPSKI DAN JEZIKOV (26. september)

Pri urah slovenščine smo se z dijaki posvetili temi »Jeziki odpirajo misli«. Pogovarjali smo se o pomenu jezikovne in kulturne raznolikosti ter o tem, kako jeziki povezujejo ljudi.

Projekt je pokazal, da jeziki resnično odpirajo srca in misli ter bogatijo naš pogled na svet.

Jeziki odpirajo srca in misli

Jeziki odpirajo srca in misli
V vsakem jeziku se skriva mogočen svet,
ki nas kot **Liebe** (nem. – ljubezen) vodi naprej.
Ko rečeš **amigo** (šp. – prijatelj), srce se nasmehne,
v mislih **hope** (ang. – upanje) tiho odmeva.
Merci (fr. – hvala) za vse prijazne ljudi,
amicizia (it. – prijateljstvo) tudi v jeziku živi.
Ko skupaj zašepetamo **peace** (ang. – mir),
smo močnejši kot sovražnikov ris.
Dziękuję (pl. – hvala) od srca zazveni,
sreća (hrv. – sreča) v očeh zaiskri.
Beseda **freedom** (ang. – svoboda) nas vse poveže,
друг (rus. – prijatelj) v roko mi prijateljsko seže.
Ko rečemo skupaj **peace, paz, mir**,
svet postane več kot le **svemir** (srb. – vesolje).
Jeziki iz teles brišejo žalost in strah,
v srcu pustijo **ljubezen – liefde – amour** vseh nas.

Dijaki 2. EK

Med besedami in čebelami

Jeziki odpirajo srca in misli
V besedi skriti je dih človeške duše,
kot reka, ki po tihem gre v neskončnost,
v njej nosi pesmi, žalost in mladost,
resnice, ki jih čas nikdar ne zaduši.
Ko tuj je glas, a vendar se razgali,
v njem najdeš bratstva daljnih dni,
kot sonce, ki ogreva.

Čebelarji

Mi hodimo počasi med travniki tišine,
jaz slišim čebele, kako dan budijo,
ti najdeš mir v senci starega drevesa,
mi v majhnih stvareh srečo gradimo.

On dela z rokami, potrpežljivo in tiho,
ona v naravi mir prepozna,
mi v preprostosti vidimo bogastvo,
kjer srce mirno ostaja doma.

Tim Šega

Biseri iz blata

Iz blata sem vstala, ko ni bilo poti,
v temi iskala, kdo sploh še verjame mi.
Roke umazane, srce živo,
iz padcev sem zgradila nekaj resnično.

Vsaka rana me je naučila stati,
vsaka noč me je silila vstati,
kar je bolelo, danes sveti,
iz blata so nastali biseri.

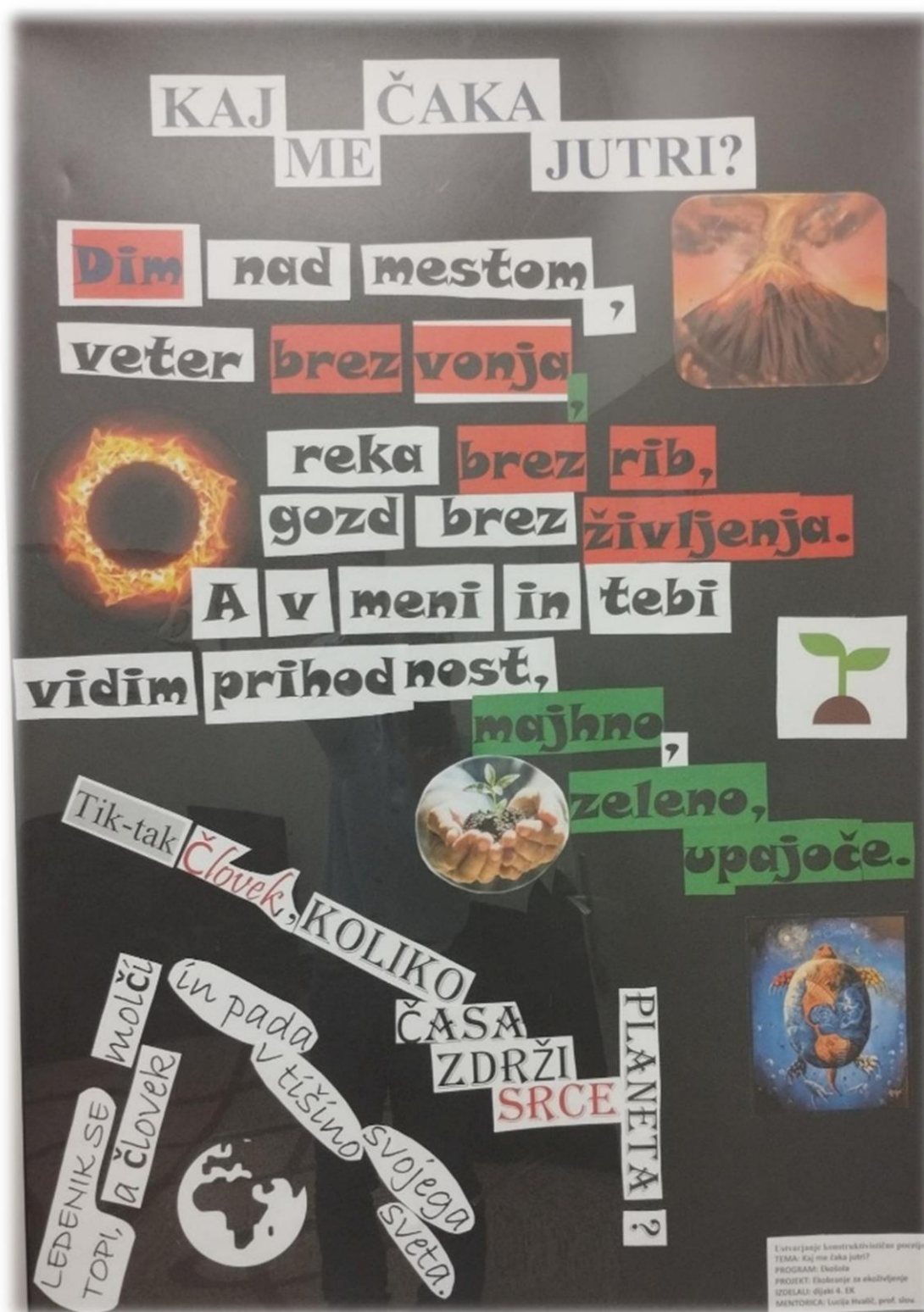
Ne sramujem se korakov nazaj,
brez njih ne bi vedela, kam grem zdaj.
Težka pot, a le jasen cilj,
da iz teme naredim svoj cilj.

Iz blata sem vstala, moč v sebi poiskala,
kar me je lomilo, me je okrepilo.
Danes vem, kdo sem in kam grem.
Biseri iz blata – to sem jaz, to je moj svet.

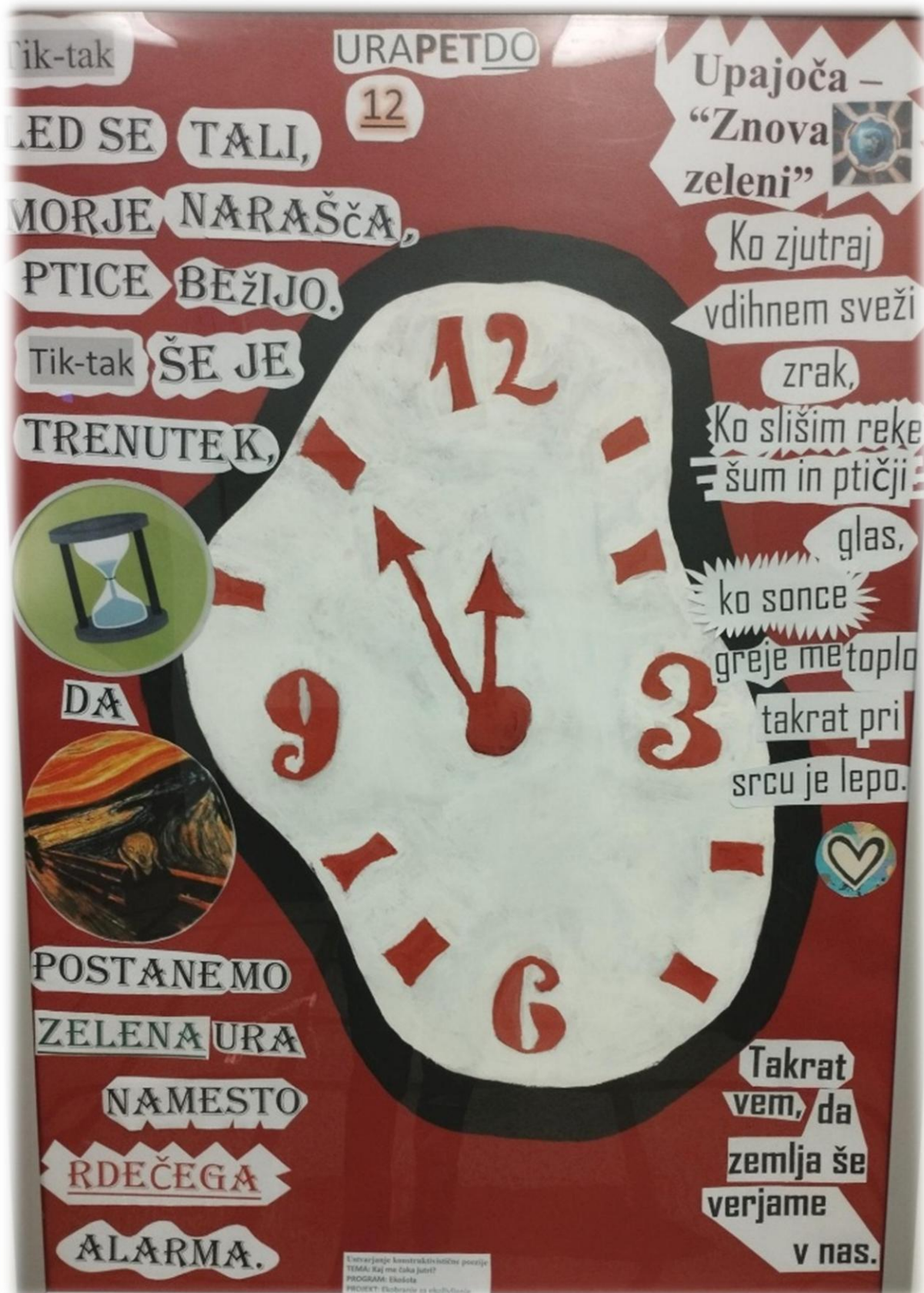
Lara Dujić

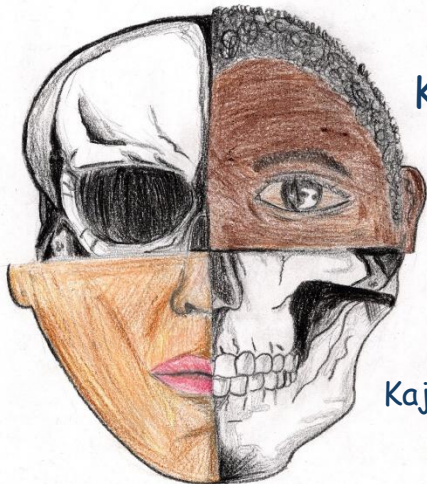
KAJ ME ČAKA JUTRI

Plakat 1

Plakat 2

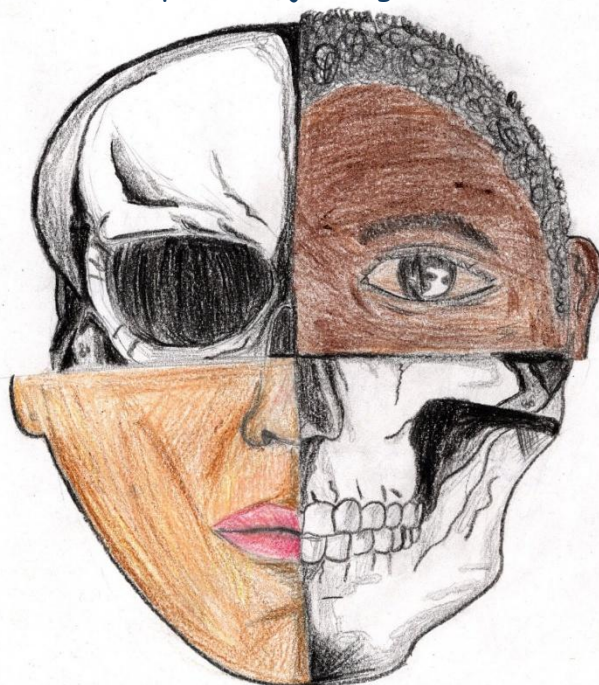
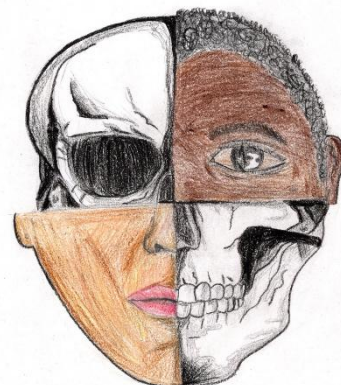
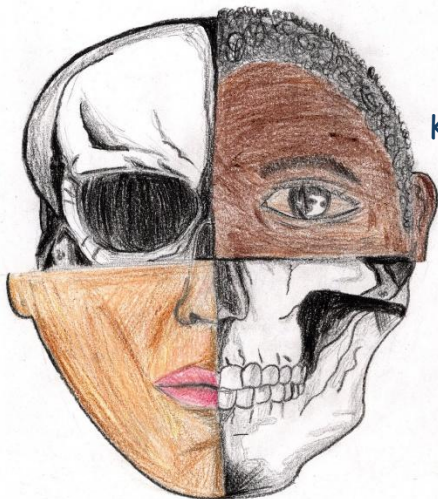
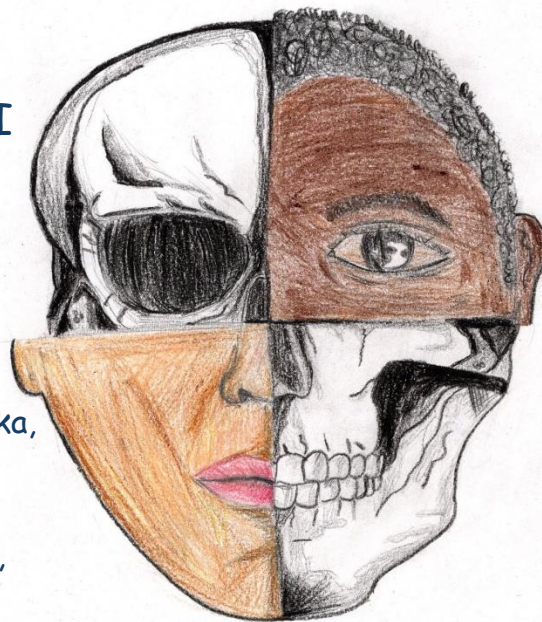
KAJ ME ČAKA JUTRI

KAJ ME ČAKA JUTRI

Kaj me čaka jutri? Večna uganka,
ki ni vsakemu znanka.
Lahko, da dan bo dober,
ali slab, ali bom presenečena,
ali bom skrbela.

Kaj če - vedno se pojavi to vprašanje.
Kaj če mi jutrišnji dan nekoga predstavi,
ali pa me na slabem začetku pozabi.

Ni važno, kaj bo, vendar zmeraj
le na najboljše upamo.
Zato, da jutrišnji dan boljši bo,
bremena danes naj ostanejo, saj jutri
spet nekaj novega bo.

Žana Gorinšek

Ekspresionistična poezija

Rdeči ogenj, zlato gori,
drevesa kričijo brez jezika,
drevesa nemo kričijo v svetli temi,
plameni žrejo korenine sveta.

Jo! ČLOVEKI! Kje si?

SONCA NI!

Nebo je črno ... gosto ...

Diham trpki naftni zrak.

DUŠIM SE!

Monje v plastiki cveti.

Riba v toplém jezeru davi se ... se duši!

Zemlja ... v veliki RANI.

Peče ... skeli ...

In krvavi v beton.

Kdo bo uslišal njen krik?

A med pepelom ... GLEJ, na drevesu ...

Še utripa zelen lipov list.

Mlad ... krhek ... trmast.

Upanje.

Zeleni upor.

Naš dih.

ZEMLJA ... naš planet!

4. letniki

Reka brez glasu

V tišini reka joče, umazan je njen glas,
zreči nebo, ki zastruplja nas.
Ribe plavajo v temni globini,
življenje v njih (z)bledi.

4. letniki

Krik Zemlje

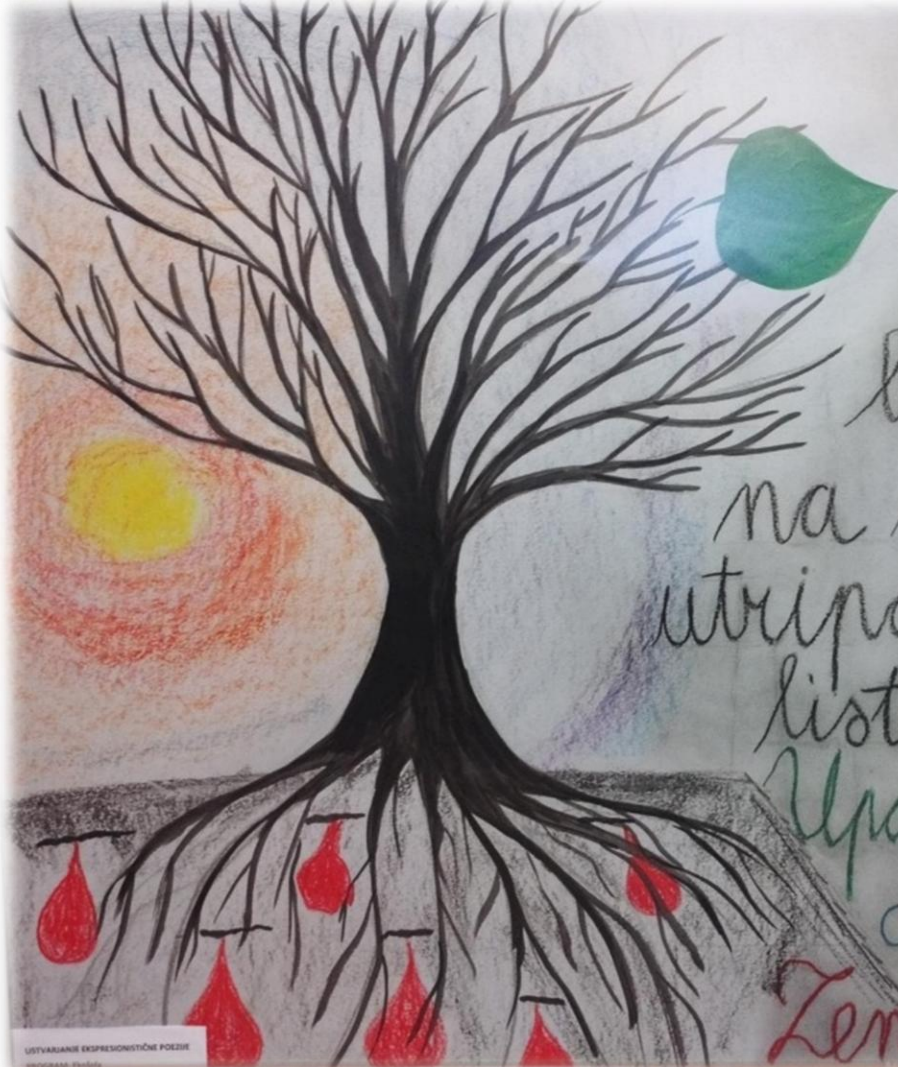
Če bi zemlja imela srce,
bi danes utripalo kot temna rana.
Če bi imela glas,
bi kričala: »Upanje?! Se še sliši v vas?!«
Le kje si modrina?!
Kje je tvoj mir, tvoj dih, tvoja pesem?

4. letniki

Dež pada!

Morje govori,
a ga nihče ne sliši!
Val še diha,
a vonj ni več slan,
temveč neprepoznan
kot bolečina planeta!

4. letniki

Zemlja v velik
RANI peče, skeli
 in kvari v
 beton... **GLEJ**,
 na drevesu še
 utripa zelen lipov
 list. Mlad, trmast
 upanje! Zeleni upor,
 naš dih.
Zemlja... naš planet!

DEŽ PADA.

Morje govori,
 a ga nihče
 ne sliši.

VAL še **DIHA**,
 a vonj ni več
 slan, temveč
 neprepoznan.

SONCA NI!

Nebo je črno...
 gosto. **DIHAM**
 trpki naftni
ZRAK.
DUŠIM SE!

Morje v
PLASTIKI cveti.

Morje pogoltne plastiko

Morje pogoltne plastiko,
kot da se je navadilo smeti.

Ribe iščejo tišino,
a najdejo vrečke in kovino.

V noči ni več teme,
le bleščeče nebo brez zvezd.
Sonce se zjutraj komaj prebije
skozi prah in dim.

Drevesa stojijo kot stražarji,
a nimajo več moči.
Mi gledamo in čakamo,
da se nekaj zgodi.

Zemlja še šepeta,
čeprav jo dušimo z lastnimi rokami.
Mogoče nas ne bo klicala več,
ko se bo naučila molčati.

Mellany